

Arrest

nr. 188 497 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2016 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIJNEN, die *loco* advocaat J. THIEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met haar Belgische vriendin haar wordt ontnomen. De bestreden beslissing is volgens de verzoekende partij plots genomen en wordt op geen enkele wijze gerechtvaardigd.

De Raad dient vooreerst vast te stellen dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt te beweren, wel degelijk een omstandige afweging wordt gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM aangaande de relatie van de verzoekende partij. De gemachtigde vermeldt uitdrukkelijk dat de intentie om wettelijk samen te wonen niet automatisch recht geeft op een verblijf en dat bovendien de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd wat een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven “zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending is van artikel 8 van het EVRM”. Bijkomend stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. De gemachtigde merkt tevens op dat zowel de verzoekende partij als de vriendin wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

De Raad stelt vervolgens vast dat het in casu een eerste toelating tot het grondgebied betreft waarbij - in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt - geen toetsing plaatsvindt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar wordt onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, zijnde een billijke afweging. De Raad wijst erop dat in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij opwerpt dat haar vriendin, die wordt omschreven als een “goedgelovig, kwetsbaar persoon”, niet in staat is om haar familie en vrienden achter te laten om haar gezinsleven verder te zetten in een land dat zij niet eens kent, merkt de Raad op dat met dergelijke loutere bewering geenszins enige concrete hinderpaal worden aangevoerd waarom het gezinsleven niet elders kan voortgezet worden. Waar de verzoekende partij vermeldt dat de vriendin zwanger is en dat ze niet de mogelijkheid werd gegeven om de zwangerschap te bewijzen en dat bovendien een erkenning niet verplicht is, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de verklaarde zwangerschap. De gemachtigde oordeelde echter dat de zwangerschap niet werd gestaafd, geen procedure van erkenning blijkt opgestart te zijn en dat bovendien in elk geval ten aanzien van een ongeboren kind geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt kan worden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bewering dat haar Belgische vriendin zwanger is ook in het kader van het huidig verzoekschrift nog steeds niet staaft. Door te stellen dat het erkennen van een kind geen verplichting is en door redenen op te geven waarom zij het ongeboren kind niet erkend heeft, erkent de verzoekende partij uitdrukkelijk dat, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, inderdaad geen erkenningsprocedure werd opgestart. Op de overweging van de gemachtigde aangaande de mogelijkheid tot het hebben van een gezinsleven met een ongeboren kind gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar de verzoekende partij betoogt dat ze goed gekend was door de overheden, op

vreedzame, officiële en ononderbroken wijze in België verbleef en tevens stelt dat ze voldoende bestaansmiddelen heeft, niet ten laste viel van het sociale bijstandsstelsel, beschikt over een ziekteverzekering, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met deze beweringen niet aantoon op welke manier artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn en op welke manier dit betoog in het licht van (de motivering van) de thans bestreden beslissing relevant is. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad dient vooreerst vast te stellen dat uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat dit middel, zoals ook de verzoekende partij aanvoert, wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij stelt dat de motivering voor het opleggen van het inreisverbod evenzeer het motief is voor de duur van het inreisverbod en betoogt dat hierdoor de vereiste specifieke motivering voor het opleggen van de maximumtermijn volledig ontbreekt. De Raad stelt vast dat de motivering met betrekking tot de duur van drie jaar weliswaar grotendeels overlapt met de motivering met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich, maar dat niet valt in te zien op grond waarvan hieruit zou moeten afgeleid worden dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel werd er immers omstandig gemotiveerd omtrent het specifieke geval van de verzoekende partij, in het bijzonder aangaande haar voorgehouden gezinsleven en de voorgehouden zwangerschap van mevrouw G. De verzoekende partij zet geenszins uiteen waarom deze motivering niet zou volstaan in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, en van voormeld artikel 74/11 niet aannemelijk.

De beiden middelen komen ongegrond voor.”

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 13 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, bevestigt de verzoekende partij dat de verwerende partij verplicht was een inreisverbod af te leveren maar betwist dat tot een maximale termijn van drie jaar diende te worden besloten. Ze stelt dat hieromtrent niet is gemotiveerd en vraagt de vernietiging mede gezien het onderzoek naar de schijnwettelijke samenwoning is afgerond en intussen uit een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat er geen sprake is van een schijnwettelijke samenwoning. De verzoekende partij stelt dat zij intussen geldige verblijfsdocumenten in België heeft. De verzoekende partij legt tevens stukken neer: de bevestiging van de opvolging voor Mr. V. en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen en doet ter zitting woonplaatskeuze.

De verwerende partij stelt het niet eens te zijn met de aangevoerde niet-afweging, die wel degelijk in de bestreden beslissing is vermeld. Ze stelt dat het niet is omdat er een maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd dat er geen afweging is gemaakt. Tevens stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij op 16 maart 2016 gerepatriëerd is, intussen terug illegaal in België verblijft, en dat het inreisverbod juist

dit beoogt, namelijk het beletten van een nieuwe aanvraag, zoals gebeurd is: een niet-inoverwegingname van een verblijfsaanvraag. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zich kan richten tot de buitenlandse vertegenwoordiging in haar herkomstland om enerzijds de opheffing of intrekking te vragen van het inreisverbod overeenkomstig 74/12 om vervolgens haar aanvraag tot verblijf in te dienen. Ze benadrukt dat er geen sprake is van een geldige titel. De verwerende partij stelt tenslotte zich aan te sluiten bij de beschikking.

3.4 Uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, blijkt dat de verzoekende partij, ingevolge haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische partner, op 24 augustus 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 11 april 2017. Dit houdt in dat de verzoekende partij op dat ogenblik een weliswaar tijdelijk en precair verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. Het toekennen van dergelijk verblijfsrecht staat echter haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en daarmee samenhangend een inreisverbod (het *in casu* bestreden inreisverbod vermeldt ook expliciet: “*De beslissing tot verwijdering van 08.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod*”). Aangezien het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht haaks staat op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en daarmee samenhangend een inreisverbod kan dit dan ook niet anders geïnterpreteerd worden dan dat de verwerende partij het inreisverbod impliciet doch zeker heeft ingetrokken (*cf.* RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en 28 mei 2014, nr. 10.529). Deze impliciete intrekking is het gevolg van het eigen handelen van de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft aldus geen belang meer bij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier,

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS